

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Mgr. P. D.**, bytem P., proti žalovanému: **Policie ČR – Policejní prezidium**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 9.3.2011, čj. PPR -27059-5/ČJ-2010-99KP,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Policie České republiky (dále jen „služební funkcionář“), ve věcech služebního poměru č. j. RŘOLK-OL-185/2010 ze dne 18. 11. 2010, kterým bylo podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon"), rozhodnuto o jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky dnem doručení rozhodnutí:

„1. pro jednání spočívající v tom, že žalobce jako podezřelý dne 8. 12.2009 převzal v budově policie ČR, Žižkovo nám. č. 4, Olomouc půjčku ve výši 220.000,- Kč od policisty por. Mgr. O. S. Uvedenou částku se zavázal podepsáním směnky vrátit do 30. 1. 2010. Do dnešního dne však uvedenou půjčku nevrátil. Následně dne 20. 1. 2010 převzal od poškozeného por. Mgr. S. částku 120.000,- Kč, za kterou měl dovézt vozidlo Škoda Roomster poškozenému. Slíbené vozidlo nedovezl, ani peníze nevrátil. Začátkem měsíce února 2010 nabídl podezřelý por. Mgr. S. sehnat automobil VW Golf V za částku 55.000,- Kč. Tuto finanční částku předal podezřelému otec por. Mgr. S. před restaurací Prachárna v Olomouci. Slíbené vozidlo podezřelý opět nedodal a peníze nevrátil. V měsíci březnu 2010 podezřelý vylákal od por. Mgr. S. částku 10.000,- Kč, kterou převzal opět v budově Policie ČR, Žižkovo

nám. č. 4, Olomouc a údajně tuto částku potřeboval k vyřízení formalit spojených s přepisem vozidel, které měl poškozenému dodat. Do dnešního dne nedodal slíbená vozidla, ani nevrátil peníze. Ze sdělení spol. TIPKONTO a výpisu sázek od této společnosti k osobě P. D. vyplývá, že jmenovaný nejméně část finančních prostředků od poškozeného užil k jinému účelu, než poškozenému uváděl, tedy k sázkám, a nikoliv k nákupu či zajištění nákupu motorových vozidel.

2. pro jednání spočívající v tom, že v době od roku 2006 do měsíce září roku 2008, kdy se odstěhoval ze společné domácnosti, v P., ve společně obývaném bytě, psychicky a fyzicky týral svou manželku, poškozenou M. D., které kontroloval mobilní telefon, emailovou a poštovní korespondenci a zhruba dvakrát měsíčně po vzájemných slovních rozepřích poškozenou opakovaně fyzicky napadal razantními údery pěstí a otevřenou dlaní do obličeje a dalších částí těla, taháním za vlasy a škrcením, přičemž jí vulgárně nadával, a tímto jednáním způsobil poškozené drobná zranění, a to oděrky a hematomy na různých částech těla.

3. pro jednání spočívající v tom, že od letních měsíců roku 2009 do 24. 8. 2010 v P. ve společně obývaném bytě, psychicky a fyzicky týral svou manželku, poškozenou M. D., které kontroloval mobilní telefon, emailovou a poštovní korespondenci, zhruba jedenkrát za dva až tři měsíce ji opakovaně fyzicky napadal razantními údery pěstí a otevřenou dlaní do obličeje a dalších částí těla, taháním za vlasy a škrcením, přičemž ji vulgárně nadával, kdy k poslednímu útoku došlo dne 24. 8. 2010, kdy obviněný v podnapilém stavu vyčítal poškozené její údajnou nevěru, dvakrát ji udeřil otevřenou dlaní do obličeje a začal ji oběma rukama škrtit, a svého jednání zanechal po té, co se vrátil jejich nezletilý syn M. D., a tímto svým jednáním způsobil poškozené drobná zranění spočívající v oděrkách a hematomech na různých částech těla, čímž žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle § 215a odst. 1, 2 písm. b) zákona. č. 140/1961 Sb., trestního zákona a zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku“

Žalobce napadá v žalobě rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

1. Rozhodnutí žalovaného je procesně vadné, neboť žalovaný nepřezkoumal zákonnost v celém rozsahu, jak mu ukládá zákon. Žalobce v souvislosti poukazuje na přímý rozpor ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

a) Podle výroku napadeného rozhodnutí se žalobce měl dopustit jednání, které má znaky trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě (§ 215a odst. 1 a 2 písm. b) trestního zákona) a zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku). Podle odůvodnění je důkazem o tomto jednání sdělení inspekce o podezření ze spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku). O trestném činu podle § 215a trestního zákona zde není ani zmínka.

b) Podle výroku rozhodnutí se žalobce měl dopustit jednání, které má znaky trestného činu podvodu (§ 209 odst. 1 a 3 trestního zákoníku). Podle odůvodnění je důkazem o tomto jednání sdělení inspekce o podezření ze spáchání trestného činu dle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona a zločinu podvod podle § 209 odst. 1 a 4 písm. d) trestního zákoníku. O trestném činu podle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákoníku není ve výroku ani zmínka.

c) Ve výroku rozhodnutí o propuštění je uvedeno, že se žalobce měl dopustit podvodu

jednáním ve vztahu k por. O. S.. V odůvodnění rozhodnutí je však podrobně uvedeno i další jednání, které ve výroku není vyjádřeno, a to jednání ve vztahu k F. Č., A. A., M. Z., R. B. a M. H.

2. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí právní vadou spočívající v povinnosti ex officio přihlédnout k prekluzivní lhůtě. Podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru musí být rozhodnutí o propuštění z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. d) citovaného zákona příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena jednání, jichž se měl žalobce dopustit v době, která předchází objektivní propadné lhůtě. Trestný čin týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě měl být spáchán v roce 2006 až 2008, tedy 2 až 4 roky před vydáním rozhodnutí. Také jednání uvedená v odůvodnění přesahují zákonem stanovenou lhůtu. Je tedy zřejmé, že služební funkcionář při svém uvážení, zda žalobce propustit, vycházel ze skutků, k nimž podle dikce zmíněného § 42 odst. 4 a podle § 209 zákona o služebním poměru o zániku práv, přihlédnout nesměl. K zániku práva se totiž přihlédne, i když není v řízení namítán.

3. Žalovaný nereagoval ani na skutečnost, že služební funkcionář označil jednání žalobce za trestný čin, respektive za jednání, které má znaky trestného činu. Před jeho propuštěním si tudíž učinil úsudek o otázce, kterou služebnímu funkcionáři nepřísluší rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena. Podle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru si služební funkcionář nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku. O tom, zda byly naplněny znaky trestného činu je oprávněn rozhodnout jenom soud a to dle čl. 39 a 40 Listiny základních práva svobod. Jen v trestním řízení lze nalézt, zda se příslušník dopustil trestného činu, neboť jen v trestním řízení jsou příslušníkovi garantována všechna práva, která mu dávají dostatečný prostor pro prokázání nevinu. Do doby, než je příslušník odsouzen nesmí být vůči příslušníkovi učiněny žádné kroky, jež jsou odůvodňovány tím, že spáchal trestný čin. Ustanovení Čl. 40 odst. 2 Listiny stanoví, že *"Každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena."* Obdobnou zásadu vymezuje § 1 odst. 2 trestního řádu, který ukládá povinnost všech hledět na toho, proti komu se vede trestní řízení, jako by byl nevinný. Z této zásady presumpce nevinu nelze připustit žádnou výjimku, tedy ani výjimku, která by se týkala propuštění ze služebního poměru. Žalovaný přesto konstatoval: *"Ředitel KŘP minimálně v případě poškozeného por. Mgr. O. S. prokázal, že došlo k naplnění znaků trestného činu podvodu tak, jak je upraveno v ustanovení § 250 trestního zákona platného do konce roku 2009, tak i dle ustanovení § 209 trestního zákoníku. Dále bylo prokázáno, že odvolatel se ke škodě por. Mgr. O. S. obohatil tím, že jej uvedl v omyl a způsobil tak škodu vyšší než nikoliv nepatrnou, v tomto případě jde dokonce o kvalifikovaný znak škody větší."* Tím se ztotožnil s názorem prvoinstančního orgánu, který "prokázal", že žalovaný spáchal trestný čin. Žalovaný považuje za důkaz o spáchání trestného činu žalobcem sdělení Inspekce Policie České republiky č.j.: IN - TČ- 43712010 o zaslání návrhu na zahájení trestního stíhání pro podezření z trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona a zločinu podvodu z října loňského roku. Žalobce uvádí, že do dne podání žaloby však žalobci nebylo ani sděleno obvinění z protiprávního jednání. Podle judikátu Městského soudu v Praze sp.zn. 38 Ca 135/94 k obsahově totožnému ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky *"Samotný fakt, že policistovi bylo v rámci trestního řízení sděleno obvinění pro určité jednání, není dle názoru soudu důkazem, že se policista dopustil porušení služební přísahy nebo povinnosti zvláště závažným způsobem. I ve sdělení obvinění je uvedeno, že je*

dáno důvodné podezření. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že je možné skončit služební poměr propuštěním již v průběhu trestního stíhání příslušníka, avšak jednání zakládající porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem musí být prokázáno. Pouze v takovém případě bude vycházet ze skutečného stavu věci. Obdobný právní názor vyjádřil Krajský soud v Plzni v rozsudku 30 Ca 61/95 "Zákon č. 186/1992 Sb. nezakládá právo správního orgánu propustit policistu ze služebního poměru na základě ustanovení § 106 odst. 1 písm. d), stejně tak jako na základě jiných ustanovení tohoto zákona, pouze proto, že mu bylo pro jeho jednání sděleno obvinění ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele. Správní orgán tímto postupem zcela ignoroval zásadu presumpce neviny a bez dalšího vycházel ze závěru, že policista se jednání ve smyslu sděleného obvinění dopustil. Pro tento případ citovaný zákon dává správnímu orgánu pouze možnost zprostit dočasně policistu výkonu služby ve smyslu § 27 odst. 1 a 2 zákona." Jaké jsou důsledky toho, když si služební funkcionář činí úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, dokazuje také váha dalšího tvrzení obsaženého v odvolacím rozhodnutí: "Odvolací orgán konstatuje, že ředitel KŘP jednoznačně prokázal, že odvolatel porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle § 215a odst. 1, 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., a zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb." Přestože trestnou činnost žalobce služební funkcionář „prokázal“, orgán činný v trestním řízení - státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci - vyjádřil jiný názor. Usnesením SV 8/2010 trestní stíhání pro uvedené skutky zastavil z toho důvodu, neboť je „nepochybné, že se nestaly skutky, pro které se trestní stíhání vede. S ohledem na výše uvedené se nelze ztotožnit se s výše uvedeným tvrzením žalovaného.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí obou stupňů zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že služební funkcionář v rámci prvostupňového i odvolacího řízení zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tímto účelem si opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které jsou založeny ve spise a tvoří součást spisové dokumentace, proto není pravdou, jak žalobce uvádí, že žalovaný se při rozhodování opíral jen o sdělení inspekce. V spise (viz str. 13 - 68) mimo návrhů na zahájení trestního stíhání - sdělení od Inspekce Policie České republiky jsou obsaženy zejména následující podklady a důkazy: záznam o zahájení úkonů trestního řízení č. j. IN-TC-482-1/2010, záznam o zahájení úkonů trestního řízení č. j. IN-TČ-437-2/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-16/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-14/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-19/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-65/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-66/2010, přehled z výpisu tipkonto, protokol o výslechu svědka ze dne 3. 11. 2010, směnka vlastní č. SPP/SK12009. Žalovaný dospěl po provedeném řízení k závěru, že podklady, ze kterých žalovaný služební funkcionář vycházel a které jsou založeny ve správním spise, jsou dostatečné. Z celé spisové materie je zcela evidentní, že podkladem nebylo pouze sdělení Inspekce Policie České republiky. Z obsahu správního spisu, lze jednoznačně zjistit, že podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byla i jiná skutková zjištění či tvrzení. Vzhledem k tomu, že konkrétní podklady jsou obsaženy ve správním spise, lze uzavřít, že žalovaný dostatečným způsobem objasnil, jakého konkrétního pochybení se žalobce dopustil.

K tvrzení žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění jsou v rozporu,

žalovaný poznamenal, že v odůvodnění jako obiter dictum lze uvést i skutečnosti nad rámec rozhodnutí, sloužící pro dokreslení celého případu (dle dané zásady postupuje i Ústavní soud v rámci svých rozhodnutí). Žalovaný považoval za vhodné uvést do odůvodnění pro celkovou ilustraci i jednání ve vztahu k F. Č., A. A., M. Z., R. B. a M. H. Žalobcovu námitku obsaženou v tomto bodě považuje žalovaný za lichou, neboť enunciat a odůvodnění nejsou v rozporu, skutečnosti popsané ve výroku jsou obsaženy o shodném obsahu i v odůvodnění.

K námitce žalobce, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí právní vadou spočívající v povinnosti ex officio přihlédnout k prekluzivní lhůtě, žalovaný uvedl, že tomu tak není. V projednávané věci je podstatné, že týrání osoby žijící ve společném obydlí nebylo jednorázovým porušením zákona, ale trvalo do 24. 8. 2010. V těchto případech je nutno vycházet z teorie trestního práva, která rozlišuje z hlediska časového úseku, v němž byly spáchány, (kromě jednorázových trestných činů) trestné činy pokračující, trvající a hromadné (kolektivní). Je pro ně společné, že trestná činnost trvá po delší dobu a skládá se buď z řady dílčích útoků či spočívá v udržování protiprávního stavu. Trvající trestný čin bývá pravidelně charakterizován jako čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jenž posléze udržuje, anebo jímž udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Trvající trestné činy se posuzují jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud pachatel udržuje protiprávní stav; jde tedy o jediný skutek a jediný trestný čin, který je ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu. Trvající trestný čin se považuje za spáchaný za účinnosti nového zákona, pokud alespoň část protiprávního jednání, jímž byl udržován protiprávní stav, se odehrála za účinnosti nového zákona, a to za podmínky, že toto jednání bylo trestným činem i podle dřívějšího zákona. Trestný čin trvající se počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti, tj. od okamžiku odstranění stavu, jehož udržování je znakem trestného činu. Tyto principy je třeba obdobně aplikovat i v projednávaném případě při posouzení odpovědnosti za protiprávní jednání žalobce. Současně je však nutno zohlednit specifika tohoto případu, tedy specifika úpravy zákona. Teorie trestního práva totiž vychází z toho, že postih za trestný čin je důsledkem právní odpovědnosti pachatele, která trvá po celou dobu páčání trestného činu. Teprve ukončením tohoto protiprávního jednání počíná běžet prekluzivní lhůta, jejímž uplynutím zaniká trestnost činu. Na rozdíl od trestního práva tak zákon počítá se subjektivní lhůtou, která běží od okamžiku, kdy se služební funkcionář o spáchaní protiprávního jednání, dozví, a která podle teorie správního práva nepochybně musí spadat do průběhu lhůty objektivní stanovené pro samotné uplatnění postihu za protiprávní jednání. Logicky lze důvod propuštění zjistit až v okamžiku, kdy vznikl. Z uvedeného vyplývá, že určení počátku objektivní lhůty stanovené zákonem nelze ztotožnit s určením počátku prekluzivní lhůty pro uplatnění práva na postih pachatele trestného činu. V takovém případě by totiž nemohla začít plynout subjektivní lhůta, jestliže by se služební funkcionář dozvěděl o spáchaní deliktu již v době páčání protiprávního jednání, tedy v době před jeho ukončením. Celou dobu trvání tohoto jednání až do jeho ukončení je tedy rovněž nutno považovat za okamžik, kdy může být právo uplatněno poprvé. Jinak řečeno, celou tuto dobu je nutno považovat v souladu s ustanovením § 210 zákona za první den objektivní lhůty. Teprve po ukončení protiprávního jednání může dále běžet objektivní lhůta, den následující po odstranění protiprávního stavu je tak druhým dnem této lhůty. Ust. § 210 zákona stanoví počátek běhu lhůty méně obvyklým způsobem: lhůta počíná běžet již dnem, kdy došlo k události rozhodné pro její plynutí, nikoli až dnem následujícím. Toto řešení bylo nepochybně zvoleno z toho důvodu, aby bylo možné delikt postihnout již téhož dne, kdy byl spáchán. Žalovaný dále uvedl, že ust. § 210 je třeba vyložit tak, že okamžik, kdy mohlo být právo uplatněno poprvé, trvá po celou dobu páčání protiprávního jednání, tedy po celou dobu, než je protiprávní jednání ukončeno. Jak

již bylo uvedeno výše, žalobce udržoval vzniklý protiprávní stav do 24. 8. 2010.

Žalobcovo tvrzení, že žalovaný vycházel ze skutků, k nimž nesměl přihlédnout, není založena na pravdě. Žalobce namítá porušení zásady presumpce nevin, a že pokud probíhá před orgánem činným v trestním řízení, řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář rozhodnutí o předběžné otázce. V souladu s konstantní judikaturou Městského soudu v Praze např. soudní rozhodnutí č. j. 11 Ca 318/2009-79, ze dne 7. 7. 2011, žalovaný poukázal na to, že k ukončení služebního poměru žalobce nedošlo z důvodu spáchání trestného činu a že tedy pro správní řízení je výsledek trestního řízení v podstatě irelevantní, pokud ve správním řízení bude bez pochybností prokázáno, že se žalobce dopustil porušení služebních povinností (což žalovaný dostatečně prokázal a žalobce nepopřel skutky, které jsou ve výroku rozhodnutí popsány a proto jsou naplněny důvody pro jeho propuštění popsané v ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že přezkoumal zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu. Žalobce byl propuštěn pro porušení služebního slibu. Služební funkcionář ve výroku uvedl, která jednání za porušení služebního slibu považuje. V podstatě se jednalo o tři trestné činy. V odůvodnění však uvádí i zcela jiná jednání. Jedná se v podstatě o další trestné činy. Smyslem odůvodnění rozhodnutí je přesvědčit adresáta o správnosti výroku rozhodnutí, nikoli doplnění dalších jednání, které služební funkcionář ve výroku nezmínil. Ustanovení § 181 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, stanoví, že „*V odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*”.

Žalobce se domnívá, že snaha žalovaného obhájit postup prvoinstančního orgánu je nepřijatelná. Nelze tvrdit, že si služební funkcionář „*opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které jsou založeny ve spise a tvoří součást spisové dokumentace*”, ani to, že „*Vzhledem k tomu, že konkrétní podklady jsou obsaženy ve správním spise, lze uzavřít, že žalovaný dostatečným způsobem objasnil, jakého konkrétního pochybení se žalobce dopustil.*“. Odvolací orgán, stejně jako soud, nepřezkoumává správní spis (spisovou dokumentaci), ale rozhodnutí služebního funkcionáře. Žalobce se domnívá, že není na místě se v této souvislosti dovolávat, a to ani „*obiter dictum*“, postupu Ústavního soudu, který rozhoduje poněkud jiné případy. Ospravedlnit propuštění příslušníka za jednání v rozhodnutí nevyjádřené tím jistě nelze. Ustanovení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru se o „*dokreslení celého případu*“ nezmiňuje. Nebylo tedy právně přípustné, aby „*Žalovaný považoval za vhodné uvést do odůvodnění pro celkovou ilustraci i jednání ve vztahu k F. Č., A. A., M. Z., R. B. a M. H.*“. Ani v jednom uvedeném případě nedošlo k rozsudku soudu, jenž by žalobce uznal vinným z jednání, kterým se má „*celkově ilustrovat*“ zcela jiné jednání, tentokrát sice v rozhodnutí uvedené, obdobně však orgány činnými v trestním řízení neoznačené za protiprávní. Tyto skutečnosti přesto nebránily žalovanému, aby vyjádřil zjevně nepravdivý závěr, že považuje žalobcovu námitku „*za lichou, neboť enunciat a odůvodnění nejsou v rozporu, skutečnosti popsané ve výroku jsou obsaženy o shodném obsahu i v odůvodnění.*”.

Výklad žalovaného, kterým reaguje na argument žalobce o marném uplynutí

prekluzivní lhůty k propuštění, zřejmě nechtěně, ale přesto přesvědčivě, dokazuje, že si služební funkcionář, který rozhodl o propuštění, učinil úsudek o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, přestože mu to výslovně zakazuje ustanovení § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru. Jak si jinak vysvětlit některá, ve vyjádření žalovaného obsažená, konstatování, že " *V projednávané věci je podstatné, že týrání osoby žijící ve společném obydlí nebylo jednorázovým porušením zákona a trvalo do 24. 8. 2010.* ", " *Trvající trestný čin bývá pravidelně charakterizován jako čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jenž posléze udržuje* ", " *Trestný čin trvající se počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti* " nebo " *odvolatel udržoval vzniklý protiprávní stav do 24. 8. 2010.* ", Absurdní na tomto přiznání není jen to, že si žalovaný spletl bod 2. a bod 3. výroku rozhodnutí o propuštění, neboť žalobce nenamítal prekluzi objektivní lhůty ve vztahu k zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí (bod 3 výroku rozhodnutí), ale ve vztahu k trestnému činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě (bod 2 výroku rozhodnutí), ale zejména to, že státní zástupce trestní stíhání pro uvedené skutky zastavil, lze tudíž učinit závěr, že služební funkcionář označuje za trestný čin jednání, které skutečně oprávněný orgán za trestný čin zcela nepochybně nepovažuje.

Podle názoru žalobce rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 31812009-79, na který odkazuje žalovaný nelze použít, neboť vztahuje k propuštění ze služebního poměru z důvodu porušení služebních povinností zvláště závažným způsobem, které bylo v době rozhodování zmíněného soudu zakotveno v zákoně č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky ale v dnešní úpravě tento propouštěcí důvod zakotven není.

K nařízenému jednání se žalobce, ačkoliv byl řádně předvolán, nedostavil.

Podle ust. § 45 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), je prioritním způsobem doručování, nedoručuje-li soud písemnost při jednání nebo jiném soudním úkonu, prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky.

Podle ust. § 17 odst. 3 zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. I v případě, že se do datové schránky osoba podle odstavce 3 nepřihlásí, podle § 17 odst. 4, je dokument ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dodán do datové schránky doručen nebo-li považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty.

Předvolání k jednání bylo žalobci dodáno do datové schránky dne 11. 8. 2015 a doručeno fikcí dne 21. 8. 2015 (dle doručanky v soudním spise na čl. 55).

Na základě uvedeného zjištění soud v jednání pokračoval i za nepřítomnosti žalobce.

V rámci nařízeného jednání žalovaný setrval na svém stanovisku popsaném v jeho vyjádření k žalobě.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Dne 30. 9. 2010 byl služebnímu funkcionáři Inspekcí Policie ČR, 3. oddělení Ostrava pracoviště Olomouc zaslán záznam o zahájení úkonů trestního řízení č. j. IN-TC-482-1/2010, pro podezření ze spáchání trestného činu týrání osoby ve společném obydlí podle § 199 odst. 1,2 písm. d) trestního zákoníku a dne 5. 10. 2010, pod č.j. IN-TČ-437/2010, sdělení inspekce

o zaslání návrhu na zahájení trestního stíhání ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1,2 trestního zákona a zločinu podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) trestního zákoníku.

Na základě těchto informací zahájil služební funkcionář dne 20. 10. 2010 zvláštní řízení podle III. hlavy zákona o služebním poměru. Sdělení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 25. 10. 2010, k výzvě k seznámení se se spisem se žalobce nedostavil.

Pro rozhodnutí byl opatřen spisový materiál, kromě výše uvedených dokumentů zaslaných inspekci to byl úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-16/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-14/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-19/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-65/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. I N-TČ-437-66/2010, přehled z výpisu tipkonto, směnka vlastní č. SPP/SK12009, a jako svědek byl vyslechnut Mgr. S. dne 3. 11. 2010.

Dne 18. 11. 2010 vydal služební funkcionář rozhodnutí o propuštění žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru ze služebního poměru. V odůvodnění uvedl, že posoudil jednání vyplývající ze soustředěných podkladů, z toho hlediska, zda v něm lze spatřovat jednání, které má znaky trestného činu. Při rozhodování v této otázce se zaměřil zejména na skutek, v němž je poškozený por. Mgr. O. S. Tento skutek, na rozdíl od dalších popsanych jednání ve sdělení Inspekce Policie ČR, vykazuje dostatek znaků, které lze subsumovat pod znaky trestného činu podvod. Předně služební funkcionář konstatoval, že majetková situace žalobce nebyla dobrá, neboť od roku 2007 mu narůstaly dluhy, jak je patrné z dalších dílčích skutků šetřených Inspekcí policie ČR. Tím je podpořena úvaha, že pokud si od por. Mgr. S. nepůjčoval finanční prostředky již s úmyslem je nevrátit, musel být přinejmenším srozuměn s tím, že je nebude schopen vrátit v termínu, který jako termín splatnosti uvedl na směnce. Navíc od poškozeného vylákal další finanční prostředky na dovoz motorových vozidel, které evidentně nikdy nedovezl, čímž lze usuzovat na to, že již v době, kdy od poškozeného takto účelově vázané prostředky přebíral, neměl v úmyslu plnit tak, jak přislíbil. V neposlední řadě vylákání 10.000,- Kč na přihlášení motorových vozidel je evidentně uvedení v omyl, neboť poškozenému sliboval přihlášení motorových vozidel, která ani neexistovala. Skutečnost, že přinejmenším část takto získaných finančních prostředků užil v rozporu se svými sliby, je prokazována výpisem spol. TIPSPORT, ze kterého je zřejmé, že v uvedeném období prosázel jen od ledna 2010 do konce měsíce dubna 2010 celkem 304.000,- Kč. V řízení ve věcech služebního poměru lze tedy mít předběžnou otázku, zda má toto jednání znaky trestného činu, za vyřešenou. Minimálně v případě poškozeného por. Mgr. O. S. služební funkcionář konstatoval, že jde o naplnění znaků trestného činu podvodu jak dle ust. § 250 tr. zákona platného do konce roku 2009, tak i dle ust. § 209 tr. zákoníku. Pro potřeby tohoto zvláštního řízení měl služební funkcionář za dostatečně prokázané, že žalobce se ke škodě por. Mgr. O. S. obohatil tím, že jej uvedl v omyl a způsobil tak škodu vyšší než nikoliv nepatrnou, v tomto případě jde dokonce o kvalifikovaný znak škody větší.

Dne 8. 11. 2010 obdrželo Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje od Okresního státního zastupitelství v Olomouci usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu žalobce, služebně zařazeného jako komisař oddělení hospodářské kriminality územního odboru Olomouc Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, kterého okresní státní zástupce stíhá jako obviněného z trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě dle § 215a odst. 1,2 písm. b) zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona, neboť v době od roku 2006 do měsíce září roku 2008, kdy se odstěhoval ze společné domácnosti, v P., ve společně obývaném bytě, psychicky a fyzicky týral svou manželku, poškozenou M. D., které kontroloval mobilní telefon, emailovou a poštovní korespondenci a

zhruba dvakrát měsíčně po vzájemných slovních rozepřích poškozenou opakovaně fyzicky napadal razantními údery pěstí a otevřenou dlaní do obličeje a dalších částí těla, taháním za vlasy a škrcením, přičemž jí vulgárně nadával, a tímto jednáním způsobil poškozené drobná zranění a to oděrky a hematomy na různých částech těla. Dále okresní státní zástupce stíhá žalobce jako obviněného ze zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2, písm. d) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, neboť zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že od letních měsíců roku 2009 do 24. 8. 2010 v P. v obývaném bytě, psychicky a fyzicky týral svou manželku, poškozenou M. D., které kontroloval mobilní telefon, emailovou a poštovní korespondenci, zhruba jedenkrát za dva až tři měsíce ji opakovaně fyzicky napadal razantními údery pěstí a otevřenou dlaní do obličeje a dalších částí těla, taháním za vlasy a škrcením, přičemž jí vulgárně nadával, kdy k poslednímu útoku došlo dne 24. 8. 2010, kdy obviněný v podnapilém stavu vyčítal poškozené její údajnou nevěru, dvakrát ji udeřil otevřenou dlaní do obličeje a začal ji oběma rukama škrtit, a svého jednání zanechal po té, co se vrátil jejich nezletilý syn M. D., a tímto svým jednáním způsobil poškozené drobná zranění spočívající v oděrkách a hematomech na různých částech těla.

Na základě výše uvedených skutečností a úvah služební funkcionář dospěl k závěru, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1,3 trestního zákoníku, trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle § 215a odst. 1,2 písm. b) zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona a zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2, písm. d) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Konstatoval, že popsané jednání žalobce je v příkrém rozporu s morálními požadavky kladenými na příslušníka Policie České republiky a že se jedná o jednání společensky zcela nepřijatelné a tedy zavrženíhodné. Svým jednáním žalobce porušil služební slib dle § 1odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, který zní: "Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život." Jednání, které naplňuje znaky úmyslného trestného činu, nekoresponduje s citací služebního slibu, kdy se policista zavazuje, že se vždy a všude bude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Úkolem Policie České republiky je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek a předcházet trestné činnosti, a v této souvislosti jednání mající znaky úmyslného trestného činu proti majetku a bezpečnosti osob spáchané policistou jsou v příkrém rozporu s citovanými ustanoveními zákona. Služební funkcionář dospěl k závěru, že jednání žalobce poškozuje dobré jméno Policie České republiky.

Žalobce podal odvolání, které neodůvodnil.

Odvolání bylo rozhodnutím žalovaného zamítnuto s odůvodněním obsahově shodným s rozhodnutím prvního stupně.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o služebním

oměru“) „*Příslušník musí být propuštěn, jestliže ... porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.*“

Zákon o služebním poměru formálně je obecně závazným právním předpisem, ale ve skutečnosti upravuje jen poměry fyzických osob, které v bezpečnostním sboru vykonávají službu, jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby (§ 1 odst. 1 zákona). Takto vymezeným partikulárním předmětem úpravy je zákon určen značně omezenému okruhu adresátů, vůči kterým také stanoví různá opatření, z nichž jen některá jsou disciplinárními tresty, zatímco jiná tento charakter nemají.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona příslušník bezpečnostního sboru musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Z hlediska systematiky zákona spadá toto ustanovení do části druhé zákona, která podle nadpisu upravuje „Vznik, změnu a skončení služebního poměru“. Uvedené ustanovení upravuje nikoli sankci ve smyslu represivního opatření, které by bylo možné materiálně pokládat za trest. Jde o opatření vyložené jen personální povahy srovnatelné spíše s okamžitým zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Kázeňské tresty, které se příslušníkům bezpečnostních sborů ukládají za kázeňské přestupky, jsou upraveny v části čtvrté zákona nazvané podle nadpisu „Kázeňské odměny a kázeňské tresty“. Uložení tohoto kázeňského trestu pak je důvodem, pro který příslušník bezpečnostního sboru musí být ze služebního poměru následně propuštěn zákonem. Z toho evidentně vyplývá, že rozhodování o propuštění ze služebního poměru není součástí řízení o kázeňském přestupku, což platí i pro trestní řízení. Jasně to pak potvrzuje úprava „Řízení ve věcech služebního poměru“ v části dvanácté zákona. Řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona je „zvláštním řízením“ podle § 183 - § 185 zákona. Jiným řízením je „řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku“ podle § 186 - § 189 zákona. Řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona a řízení o kázeňském přestupku či o jednání, které má znaky přestupku, jsou dvě různá a samostatná řízení, která jsou důsledně oddělena a z nichž žádné není součástí druhého. Rozdíl mezi nimi je mimo jiné i v tom, že pro řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, platí, že kázeňský trest nelze uložit příslušníkovi, který již byl za týž skutek pravomocně odsouzen (§ 186 odst. 10 zákona), zatímco ustanovení upravující řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona nic takového nestanoví, takže předcházející pravomocné odsouzení pro týž skutek nebrání tomu, aby bylo přikročeno k propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona. Tím jsou jen podporovány důvody pro závěr, že řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona není řízením trestněprávní povahy a že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle tohoto ustanovení není rozhodnutím, které by bylo relevantní z hlediska zásady „ne bis in idem“. Tento právní názor je v souladu s tím, jak v obdobné věci rozhodl Nejvyšší soud nejen usnesením ze dne 31. 1. 2007, sp. zn. 8 Tdo 1161/2006 (viz str. 9 až 12 odůvodnění), ale také v dalších věcech; jmenovitě se tak stalo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 7 Tdo 451/2014, usnesením ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 8 Tdo 881/2014.

Vztah trestního řízení a řízení o propuštění ze služebního poměru byl také řešen v četných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v např. rozsudku ze dne 22.10.2014, čj. 3 Ads 89/2013-27, rovněž zaujal názor, že *závěr o tom, že byla naplněna jedna z podmínek propuštění policisty ze služebního poměru (podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb.,- dle předchozí úpravy – pozn. městského soudu), tedy že jednání policisty mělo znaky trestného činu, lze učinit bez toho, že by byla v trestním řízení zjištěna vina policisty trestným činem. Pokud by totiž zákonodárce zamýšlel, aby mohl být*

policista propuštěn pouze v případě, kdy se nepochybně dopustil trestného činu, stanovil by jako podmínku propuštění jeho pravomocné odsouzení za trestný čin. Tímto způsobem je ostatně formulován i důvod propuštění podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 186/1992 Sb. Uvedený závěr vyplývá i z důvodové zprávy novely zákona č. 186/1992 Sb. (provedenou zákonem č. 21/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu a o změně některých zákonů), kterou bylo mimo jiné změněno ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona tak, že policista mohl být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Změna ustanovení zde byla zdůvodněna potřebou skončit služební poměr ještě před tím, než bude příslušník za takové jednání pravomocně odsouzen (viz sněmovní tisk č. 876/4 a stenozáznam z 51. schůze ze dne 20. 12. 2005, IV. volební období Poslanecké sněmovny, www.psp.cz). Z uvedeného vyplývá, že vydání rozhodnutí o propuštění policisty ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona nezáviselo na řešení otázky, zda policista spáchal trestný čin, tedy na řešení předběžné otázky ve smyslu 57 zákona č. 500/2004 Sb., jež by nepříslušela služebnímu funkcionáři rozhodnout. Otázku, zda se policista trestného činu dopustil, by byl totiž oprávněn řešit pouze orgán činný v trestním řízení. Jedině soud pak může rozhodnout o vině trestným činem (čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Podle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. si správní orgán nemůže ani učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Pokud by tedy jednou z podmínek propuštění policisty ze služebního poměru bylo spáchání trestného činu, nemohl by služební funkcionář rozhodnout o propuštění policisty ze služebního poměru na základě svého úsudku o této otázce, ale musel by vyčkat výsledku trestního řízení. Nejvyšší správní soud shrnuje, že ačkoli § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona požaduje, aby jednání policisty mělo natolik závažný charakter, že by odpovídalo konkrétnímu trestnému činu, bylo s ohledem na záměr výše uvedený v důvodové zprávě třeba formulovat tento důvod propuštění policisty tak, aby byl služební funkcionář oprávněn jeho naplnění samostatně posoudit a tedy rozhodnout o propuštění policisty ze služebního poměru bez toho, že by byl povinen vyčkat rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení o tom, zda je jednání policisty trestným činem (což by ostatně mohlo vést k marnému uplynutí krátké zákonem stanovené lhůty pro propuštění ze služebního poměru).“

V rámci první žalobní námitky žalobce namítal rozpor mezi výrokem a odůvodněním.

Žalobce v bodě 1 a) tvrdí, přestože je ve výroku uvedeno, že měl dopustit jednání, které má znaky trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě (§ 215a odst. 1 a 2 písm. b) trestního zákona), v odůvodnění rozhodnutí žalovaného o „trestném činu podle § 215a trestního zákona zde není ani zmínka“.

Tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě; na str. 5 odůvodnění rozhodnutí žalovaného v části vyhodnocení podkladů, se žalovaný zmiňuje i o ust. § 215a odst. 1,2 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., a to v rámci vyhodnocení podkladů o jednání majícího znaky trestného činu podle ust. § 215a odst. 1,2 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb.

Žalobce v bodě 1 b) namítal, že podle výroku rozhodnutí se měl dopustit jednání, které má znaky trestného činu podvodu. Podle odůvodnění je důkazem o tomto jednání sdělení inspekce o podezření ze spáchání trestného činu dle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona a zločinu podvod podle § 209 odst. 1 a 4 písm. d) trestního zákoníku. O trestném činu podle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákoníku není ve výroku ani zmínka.

Ustanovení § 250 odst. 1, a 2 trestního zákona, na které žalobce v žalobě poukazoval, není v rozhodnutí uvedeno jako jednání, v kterém služební funkcionář spatřoval porušení služebního slibu, ustanovení je uvedeno v popisné části rozhodnutí, ve smyslu konstatování,

že „ ... bylo služebnímu funkcionáři doručeno sdělení Inspekce ... o zaslání návrhu na zahájení trestního stíhání ... pro podezření ze spáchání trestného činu podvod podle § 250/1,2 trestního zákona...“, nelze proto ani v tomto případě shledat nesoulad výroku a odůvodnění rozhodnutí.

V bodě 1c) žalobce spatřuje nesoulad výroku a odůvodnění v skutečnosti, že ve výroku rozhodnutí o propuštění je uvedeno, že se žalobce měl dopustit podvodu jednáním ve vztahu k por. O. S.. V odůvodnění rozhodnutí je však podrobně uvedeno i další jednání, které ve výroku není vyjádřeno, a to jednání ve vztahu k F. Č., A. A., M. Z., R. B. a M. H.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je jednoznačně vyjádřeno, že pokud jde o jednání mající znaky trestného činu podvodu služební funkcionář „minimálně v případě poškozeného por. Mgr. O. S. prokázal, že došlo k naplnění znaků trestného činu podvodu...“. Tím je vyjádřeno, že pro závěr, že se žalobce dopustil jednání mající znaky trestného činu podvodu a tím porušení služebního slibu, je pro žalovaného postačující jednání žalobce ve vztahu k por. Mgr. O. S., aniž by považoval za nutné zkoumat jednání žalobce ve vztahu k F. Č., A. A., M. Z., R. B. a M. H.. Jednání mající znaky trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1,3 trestního zákoníku považuje soud za bezpečně prokázané především výsledkem Mgr. S. ze dne 3. 11. 2010, a tedy je i dostatečně důkazy doložen závěr žalovaného, že tímto jednáním se žalobce dopustil porušení služebního slibu.

Pokud jde o žalobní tvrzení, že rozhodnutí o propuštění se opírá pouze o sdělení inspekce o podezření ze spáchání trestného činu, nelze ani v tomto ohledu žalobci přisvědčit. Závěr správních orgánů obou stupňů o porušení služebního slibu se opírá, jak to vyplývá z obou napadených rozhodnutí, ze všech podkladů obsažených v správním spise. V správním spise se kromě mimo návrhů na zahájení trestního stíhání - sdělení od Inspekce Policie České republiky (str. 13 - 68) nacházejí zejména tyto podklady a důkazy: záznam o zahájení úkonů trestního řízení č. j. IN-TC-482-1/2010, záznam o zahájení úkonů trestního řízení č. j. IN-TČ-437-2/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-16/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-14/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-19/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-65/2010, úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu č. j. IN-TČ-437-66/2010, přehled z výpisu tipkonto, protokol o výsledku svědka ze dne 3. 11. 2010, směnka vlastní č. SPP/SK12009. Přestože byl žalobce v rámci sdělení doručeného dne 25. 10. 2010 o zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru, poučen o možnosti seznámit se s podklady, na základě kterých bylo řízení zahájeno, této své možnosti nevyužil, a v odvolání ani v žalobě konkrétně netvrdil, že by se jednání, v kterém žalovaný a služební funkcionář spatřují porušení služebního slibu, nedopustil. Žalobní námitka pod bodem 1 míří do procesních vad, přičemž žalobce skutkově nezpochybňuje jednání, které žalovaný vyhodnotil jako porušení služebního slibu. Soud na tomto místě musí připomenout, že rozhodnutí ve správním soudnictví v řízení dle § 65 s.ř.s. lze zrušit pouze v případě zjištěné tak významné procesní vady, v důsledku které jeasaženo do hmotných subjektivních práv žalobce, jedinež tehdy je možné konstatovat z důvodu procesních vad nezákonnost rozhodnutí. Žalobce však netvrdí, že by se nedopustil jednání, které je ve sdělení inspekce, popřípadě v ostatních výše vyjmenovaných podkladech a žalobcem vytýkané procesní vady (bod 1) soud neshledal.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nepřihlédl z moci úřední k prekluzivní lhůtě dle § 42 odst. 4 a § 209 zákona o služebním poměru.

Podle ust. § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru „*Rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl.*“

Pokud jde o subjektivní lhůtu, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (str. 3 první odstavec) vyplývá, že se prekluzí žalovaný zabýval (citace z rozhodnutí): „*Dále se odvolací orgán zabýval tím, zda byla dodržena lhůta stanovená v § 42 odst. 4 zákona, podle které rozhodnutí o propuštění z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil. Ředitel KŘP se o důvodu propuštění dověděl dne 30. 9. 2010 z přípisu Inspekce PČR čj.: IN-TČ-48212010 ze dne 30. 9. 2010, rozhodnutí o propuštění bylo odvolateli doručeno dne 22. 11. 2010, tedy v zákonem stanovené lhůtě.* Soud konstatuje, že běh subjektivní lhůty posoudil žalovaný správně v souladu s podklady nacházejícími se v správním spise.

Objektivní roční lhůta počíná běžet okamžikem, kdy důvod propuštění vznikl. Soud má za to, že důvod propuštění vzniká v důsledku jednání, které bylo služebním funkcionářem posouzeno jako zavrženíhodné jednání, mající znaky trestného činu, v důsledku kterého došlo k porušení služebního slibu.

Pokud jde o posouzení charakteru jednání, jehož se dopouštěl žalobce, mající znaky skutkové podstaty trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí, shodně s žalovaným je soud tohoto názoru, že v případě předmětného jednání nutno při počítání uplynutí prekluzivní lhůty vycházet z teorie trestního práva a na argumentaci žalovaného ohledně posouzení charakteru trestného činu týrání osoby blízké jakožto trestného činu trvajících, odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě citované výše. Z návrhu na zahájení trestního stíhání čj. IN – TČ -482/2010 vyplývá, že týrání osoby blízké v společném obydlí probíhalo od blíže neurčené doby roku 2006 a posledního útoku vykazujícího skutkové znaky trestného činu (podle ust. § 199 odst. 1 a 2 písm. d) trestního zákoníku a podle 215a 1,2 písm. b) trestního zákona) se žalobce dopustil dne 24. 8. 2010, do té doby trval protiprávní stav. První den prekluzivní roční lhůty ve smyslu § 42 odst. 4 služebního zákona se odvíjí od okamžiku ukončení protiprávního stavu, to znamená od 24. 8. 2010, rozhodnutí prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 22. 11. 2010, proto roční objektivní lhůta byla dodržena.

Pokud jde o jednání ve vztahu k Mgr. S., v řízení bylo prokázáno, že vykazovalo znaky trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Z protokolu ze dne 3. 11. 2010, o výsledku svědka Mgr. S., vyplývá, že jednání vykazujícího znaky trestného činu podvodu se žalobce dopouštěl v průběhu roku 2010, kdy dne 20. 1. 2010 přijal od Mgr. S. částku 120.000,-Kč, za kterou mu žalobce slíbil dovézt auto, přičemž auto nedovezl a peníze Mgr. S. nevrátil; další částku 10.000,-Kč přijal od poškozeného na přihlášení auta, které ovšem nedovezl. I u tohoto jednání byla dodržena roční objektivní lhůta. Objektivní lhůta začala běžet minimálně ode dne 20. 1. 2010, kdy přijal od Mgr. S. peníze na koupi auta.

Třetí žalobní námitku neshledal soud důvodnou, v daném případě služební funkcionář ani žalovaný nečinili závěr, že byl spáchán jakýkoliv trestný čin, pouze v souladu se svým oprávněním posuzovali, zdali žalobce porušil služební slib tím, že by se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Jak již bylo uvedeno řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm.

d) zákona č. 361/2003 Sb. je "zvláštním řízením" podle ustanovení § 183 až § 185 tohoto zákona. Z výše citovaného ustanovení § 42 odst. 1 písm. a), b) tohoto zákona vyplývá, že příslušník musí být propuštěn, byl-li pravomocně odsouzen za jakýkoliv úmyslný trestný čin, nebo za nedbalostní trestný čin spáchaný jednáním, které je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. To rovněž potvrzuje správnost závěru, že řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru není řízením trestněprávní povahy, a proto rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle tohoto ustanovení není rozhodnutím, které by bylo relevantní z hlediska zásady "ne bis in idem". Proto byli povinni vyhodnotit jednání žalobce právě z hlediska, má-li znaky trestného činu. Pro takové posouzení není potřebné, aby k závěru, že byl spáchán trestný čin, dospěly orgány činné v trestním řízení, ani aby byl za tento trestný čin žalobce odsouzen. K ukončení služebního poměru žalobce tedy nedošlo z důvodu spáchání trestného činu a pro správní řízení je výsledek trestního řízení nepodstatný, pokud ve správním řízení je bez pochybností prokázáno, že se žalobce dopustil porušení služebních povinností. V projednávaném případě bylo dostatečně prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, které jsou ve výroku rozhodnutí popsány, přičemž ani žalobce tyto skutky nepopřel, a proto jsou naplněny důvody pro jeho propuštění popsané v ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. srpna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková